CONSILIUL (OR. en)

NOTĂ **LIMITE**

Sursă:	Secretariatul General al Consiliului
Destinatar:	Comitetul Reprezentanților Permanenți
Nr. doc. ant.:	8704/07 DROIPEN 36 +COR 1
Nr. prop. Csie.:	14904/01 DROIPEN 105 COM(2001) 664 final
Subiect:	Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind combaterea anumitor forme şi expresii ale rasismului şi xenofobiei prin intermediul dreptului penal

După ce Consilierii JAI au analizat, la 25 iunie 2007, preambulul propunerii sus-menționate şi în vederea unei noi consultări a Parlamentului European, în anexă, se pune la dispoziția delegațiilor, sub rezerva analizei juriştilor lingvişti, textul final al propunerii de decizie-cadru a Consiliului privind combaterea anumitor forme şi expresii ale rasismului şi xenofobiei prin intermediul dreptului penal, care va fi transmisă Parlamentului European pentru o nouă consultare.

ANEXĂ

DECIZIE-CADRU A CONSILIULUI PRIVIND COMBATEREA ANUMITOR FORME ŞI EXPRESII ALE RASISMULUI ŞI XENOFOBIEI PRIN INTERMEDIUL DREPTULUI PENAL

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană şi în special articolul 29, articolul 31 şi articolul 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere propunerea Comisiei[1],

având în vedere avizul Parlamentului European[2],

întrucât:

(1) Rasismul şi xenofobia sunt încălcări directe ale principiilor libertății, democrației, respectului pentru drepturile omului şi libertăților fundamentale şi ale statului de drept, principii pe care se întemeiază Uniunea Europeană şi care sunt comune Statelor Membre.

(2) Planul de acțiune al Consiliului şi al Comisiei pentru o aplicare optimă a prevederilor Tratatului de la Amsterdam privind crearea unui spațiu de libertate, securitate şi justiție[3], concluziile Consiliului european de la Tampere din 15 şi 16 octombrie 1999[4], rezoluția Parlamentului European din 20 septembrie 2000[5] şi comunicarea Comisiei către Consiliu şi Parlamentul European privind actualizarea bianuală a tabelei de punctaj[6] pentru evaluarea progreselor în vederea creării unui spațiu de „libertate, securitate şi justiție" în Uniunea Europeană (a doua jumătate a anului 2000) solicită luarea de măsuri în acest domeniu. În Programul de la Haga din 4-5 noiembrie 2004, Consiliul reaminteşte că încă din decembrie 2003 Consiliul European a declarat angajamentul său ferm de a se opune oricărei forme de rasism, anti-semitism şi

---

1 JO C
2 JO C
3 JO C 19, 23.1.1999, p. 1.
4 http://ue.eu.int/en/Info/eurocouncil/index.htm.
5 JO C 146, 17.5.2001, p. 110.
6 COM(2000) 782 final.

xenofobie.

(3) Acţiunea comună 96/443/JAI din 15 iulie 1996 pentru combaterea rasismului şi a xenofobiei adoptată de Consiliu în baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană[7] trebuie suplimentată de măsuri legislative care să răspundă necesităţii de a alinia actele cu putere de lege şi normele administrative ale statelor membre şi de a depăşi obstacolele din calea cooper ării judiciare eficiente, care sunt în principal generate de divergenţa abordărilor juridice în statele membre.

(4) Conform evaluării acţiunii comune din 1996 şi a activităţilor întreprinse în alte foruri interna ţionale, cum ar fi Consiliul Europei, cooperarea judiciară întâmpină încă dificultăţi şi, prin urmare, este necesar ca legislaţia penală a Statelor Membre să fie armonizată pentru a se asigura punerea în aplicare a unor dispoziţii legale clare şi exhaustive în vederea combaterii eficiente a rasismului şi xenofobiei.

(5) Rasismul şi xenofobia reprezintă o ameninţare pentru grupurile de persoane împotriva cărora este îndreptat un astfel de comportament. Este necesar să se definească o abordare penală comună în Uniunea Europeană pentru combaterea rasismului şi a xenofobiei astfel încât acelea şi fapte să constituie o infracţiune în toate statele membre iar persoanele fizice sau juridice care au comis sau sunt răspunzătoare pentru astfel de infracţiuni să suporte sancţiuni efective, proporţionale şi disuasive.

(6) Statele membre recunosc faptul că acţiunile de combatere a rasismului şi a xenofobiei presupun o serie de măsuri diverse aplicate într-un cadru global şi nu pot fi limitate doar la dreptul penal. Prezenta decizie-cadru se limitează la combaterea formelor deosebit de severe de rasism şi xenofobie prin intermediul dreptului penal. Întrucât tradiţiile culturale şi juridice ale statelor membre diferă, într-o anumită măsură, în special în acest domeniu, armonizarea deplină a codurilor penale nu este posibilă în acest moment.

(7) Termenul de „descendenţă” se referă în principal la persoanele sau grupurile de persoane care descind din persoane ce pot fi identificate prin anumite caracteristici (cum ar fi rasa sau culoarea), fără a fi necesar ca toate aceste caracteristici să mai existe încă. Cu toate acestea, datorită descendenţei lor, aceste persoane sau grupuri de persoane pot face obiectul urii sau violenţei.

---

[7] JO C 185, 24.7.1996, p. 5.

(8) Termenul de „religie” se referă în general la persoane definite pe criteriul convingerii sau credin ței lor religioase.

(9) Termenul de „ură” se referă la ura pe temei de rasă, culoare, religie, descendență sau origine na țională sau etnică.

(10) Prezenta decizie-cadru nu împiedică statele membre să adopte dispoziții în legislația națională prin care să extindă dispozițiile articolului 1 alineatele (c) şi (d) asupra infracțiunilor care vizeaz ă un grup de persoane definit prin referire la alte criterii decât rasa, culoarea, religia, descenden ța sau originea națională sau etnică, cum ar fi statutul social sau convingerile politice.

(11) Este necesar să se asigure că cercetările şi urmăririle în cazul infracțiunilor de natură rasistă şi xenofobă nu vor depinde de declarațiile sau plângerile victimelor, care de multe ori sunt deosebit de vulnerabile şi au reţineri în ce priveşte introducerea unei acțiuni în justiție.

(12) Armonizarea dreptului penal ar trebui să rezulte în combaterea mai eficientă a infracțiunilor de natură rasistă şi xenofobă, prin promovarea unei cooperări depline şi eficiente între statele membre. Consiliul ar trebui să aibă în vedere dificultățile care pot exista în acest domeniu la reanalizarea prezentei decizii-cadru pentru a lua în considerare necesitatea unor măsuri suplimentare.

(13) Întrucât obiectivul de a asigura că în toate statele membre infracțiunile de natură rasistă şi xenofobă se pedepsesc prin cel puțin un nivel minim de sancțiuni penale efective, proporționale şi disuasive nu poate fi îndeplinit într-o măsură suficientă de statele membre la nivel individual, deoarece normele trebuie să fie comune şi compatibile şi întrucât acest obiectiv poate fi mai bine realizat la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității menționat la articolul 2 din TUE şi prevăzut de articolul 5 din TCE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut de acest ultim articol, prezenta decizie-cadru nu depăşeşte ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.

(14) Acţiunea comună 96/443/JAI ar trebui abrogată aceasta devenind perimată odată cu adoptarea Tratatului de la Amsterdam, a Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000 de punere în aplicare a principiului egalităţii de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică[8] şi a prezentei decizii-cadru.

(15) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale şi este în acord cu principiile recunoscute de articolul 6 din TUE şi de Convenţia europeană a drepturilor omului, în principal articolele 10 şi 11 ale acesteia, reflectate de asemenea în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene şi în mod deosebit capitolele II şi VI ale acesteia.

(16) Aspectele legate de libertatea de asociere şi libertatea de exprimare şi în special libertatea presei şi libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă au condus în multe state membre la garanţii procedurale şi la norme speciale în legislaţia naţională privind stabilirea sau limitarea răspunderii.

DECIDE:

Articolul 1

Infracţiuni de natură rasistă şi xenofobă

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că faptele menţionate în continuare, săvârşite cu intenţie, se sancţionează:

(a) instigarea publică la violenţă sau la ură împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup definit pe criterii de rasă, culoare, religie, descendenţă sau origine naţională sau etnică;

(b) săvârşirea unui act menţionat la litera (a) prin difuzarea publică sau distribuirea de înscrisuri, imagini sau alte materiale;

[8] JO C 180, 19.7.2000, p. 22.

(c) apologia publică, negarea sau banalizarea grosieră a crimelor de genocid, a crimelor împotriva umanității, astfel cum sunt definite la articolele 6, 7 şi 8 din Statutul Curții Penale Internaționale săvârşite împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup definit pe criterii de rasă, culoare, religie, descendență sau origine etnică sau națională, atunci când comportamentul respectiv este de natură să incite la violență sau ură împotriva unui astfel de grup sau membru al unui astfel de grup;

(d) apologia publică, negarea sau banalizarea grosieră a crimelor definite la articolul 6 al Cartei Tribunalului Militar Internațional anexate Acordului de la Londra din 8 august 1945 săvârşite împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup definit pe criterii de rasă, culoare, religie, descendență sau origine națională sau etnică, atunci când comportamentul respectiv este de natură să incite la violență sau ură împotriva unui astfel de grup sau membru al unui astfel de grup.

(e) În sensul alineatului (1), statele membre pot alege să pedepsească numai faptele care fie sunt de natură să tulbure ordinea publică fie prezintă amenințări, injurii sau insulte.

(f) În sensul alineatului (1), referirea la religie este destinată să acopere cel puțin faptele care constituie un pretext pentru a săvârşi fapte împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup definit pe criterii de rasă, culoare, descendență sau origine națională sau etnică.

2. Orice stat membru poate, la momentul adoptării de către Consiliu a prezentei decizii-cadru, să facă o declarație potrivit căreia negarea sau banalizarea grosieră a infracțiunilor menționate la alineatul (1) litera (c) şi/sau (d) se pedepsesc, doar în cazul în care aceste infracțiuni au fost stabilite printr-o hotărâre definitivă dată de o instanță națională a statului membru respectiv şi/sau de o instanț ă internațională sau doar printr-o hotărâre definitivă dată de o instanță internațională.

Articolul 2

Instigarea şi complicitatea

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare astfel încât complicitatea la săvârşirea faptei men ționate la articolul 1 să fie pedepsită.

2. Fiecare Stat Membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că instigarea la faptele men ționate la articolul 1 literele (c) şi (d) se sancționează.

Articolul 3

Sancțiuni

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că faptele menționate la articolele 1 şi 2 sunt pasibile de sancțiuni efective, proporționale şi disuasive.

2. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că faptele menționate la articolul 1 se sancționează cu o pedeapsă maximă de cel puțin unul până la trei ani de închisoare.

Articolul 4

Motivația rasistă şi xenofobă

Pentru alte infracțiuni decât cele menționate la articolele 1 şi 2, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că motivația rasistă şi xenofobă este considerată o circumstanță agravantă sau, dacă este cazul, pentru a se asigura că instanțele de judecată rețin această motivație în stabilirea pedepselor.

Articolul 5

Răspunderea persoanelor juridice

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru faptele menționate la articolele 1 şi 2, săvârşite în folosul lor de o persoană ac ționând fie individual, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice şi care deține o poziție de conducere în cadrul persoanei juridice, bazată pe:

(a) competența de reprezentare a persoanei juridice

(b) competența de a lua decizii în numele persoanei juridice, sau

(c) competența de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

2. În afară de cazurile deja prevăzute la alineatul (1), fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere în cazul în care lipsa de supraveghere sau control din partea unei persoane menționate la alineatul (1) a făcut posibilă săvâr şirea faptelor prevăzute la articolele 1 şi 2 în folosul persoanei juridice de către o persoană aflată sub autoritatea acesteia.

3. Răspunderea persoanei juridice în conformitate cu alineatele (1) şi (2) nu exclude acțiunea penală împotriva persoanelor fizice care sunt autori sau complici la faptele menționate la articolele 1 şi 2.

4. Prin „persoană juridică” se înțelege orice entitate care deține acest statut în temeiul dreptului intern aplicabil, cu excepția statelor sau a altor organisme publice aflate în exercițiul autorității statului, precum şi a organizațiilor internaționale publice.

Articolul 6

Sancțiuni împotriva persoanelor juridice

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice trase la r ăspundere în temeiul articolului 5 alineatul (1) suportă sancțiuni efective, proporționale şi disuasive, inclusiv amenzi penale şi non-penale şi posibil alte sancțiuni precum:

(a) măsuri de suspendare a dreptului de a beneficia de prestații sau ajutoare publice;

(b) măsuri de interzicere temporară sau permanentă a dreptului de exercita activități comerciale;

(c) punerea sub supraveghere judiciară;

(d) hotărâre judecătorească de dizolvare.

2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice trase la r ăspundere în temeiul articolului 5 alineatul (2) vor suporta pedepse sau măsuri efective, propor ționale şi disuasive.

Articolul 7

Norme constituționale şi principii fundamentale

1. Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere obligației de a respecta drepturile fundamentale şi principiile juridice fundamentale, inclusiv libertatea de exprimare şi de asociere consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

2. Prezenta decizie-cadru nu obligă statele membre să ia măsuri în contradicție cu principiile fundamentale privind libertatea de asociere şi libertatea de exprimare, în special libertatea presei şi libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă, astfel cum rezultă din tradițiile constitu ționale sau din normele care reglementează drepturile, responsabilitățile şi garanțiile procedurale ale presei şi ale celorlalte mijloace de informare atunci când aceste norme se referă la stabilirea sau limitarea răspunderii.

Articolul 8

Începerea urmăririi penale

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că cercetarea şi urmărirea faptelor prev ăzute la articolele 1 şi 2 nu depind de declarațiile sau plângerile victimelor acestor fapte, cel puțin în cazurile foarte grave, în cazul în care faptele au fost săvârşite pe teritoriul său.

Articolul 9

Competența judiciară

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-şi stabili competența judiciară în ce priveşte faptele menționate la articolele 1 şi 2 atunci când faptele au fost săvârşite:

(a) în totalitate sau în parte pe teritoriul său; sau

(b) de unul dintre cetățenii săi; sau

(c) în folosul unei persoane juridice cu sediul pe teritoriul statului membru.

2. La stabilirea competenței judiciare în conformitate cu alineatul (1) litera (a), fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că aceasta se extinde la cazurile în care faptele au fost săvârşite prin intermediul sistemelor informatice şi:

(a) infractorul era prezent fizic pe teritoriul său la momentul săvârşirii faptei, indiferent dacă fapta a presupus sau nu folosirea unor date dintr-un sistem informatic gazdă de pe teritoriul său;

(b) fapta a presupus folosirea unor date dintr-un sistem informatic de pe teritoriul său, indiferent dacă infractorul a fost prezent fizic sau nu pe teritoriul său la momentul săvârşirii faptei.

3. Un stat membru poate decide să nu aplice sau să aplice doar în anumite cazuri sau circumstanțe normele referitoare la competență prevăzute la alineatul (1) literele (b) şi (c).

Articolul 10

Punerea în aplicare

1. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru cel mai târziu până la […][9].

[9] Doi ani după adoptarea prezentei decizii-cadru.

2. Până la aceeaşi dată, statele membre comunică Secretariatului General al Consiliului şi Comisiei textul prevederilor care transpun în legislația internă obligațiile care le sunt impuse prin prezenta decizie-cadru. Cel mai târziu până la [...][10] în temeiul unui raport întocmit pe baza acestor informații şi a unui raport scris al Comisiei, Consiliul evaluează dacă statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru.

3. În maxim trei ani de la expirarea termenului limită menționat la articolul 10 alineatul (1) Consiliul reexaminează prezenta decizie-cadru. În vederea pregătirii acestei revizuiri, Consiliul le cere statelor membre să-l informeze dacă au întâmpinat sau nu dificultăți în cooperarea judiciară privind infracțiunile menționate la articolul 1 alineatul (1). De asemenea, Consiliul poate cere ca Eurojust să prezinte un raport cu privire la problemele de cooperare judiciară care au putut apărea în urma diferențelor dintre legislațiile interne ale statelor membre în acest domeniu.

Articolul 11

Abrogarea acțiunii comune 96/443/JAI

Acțiunea comună 96/443/JAI se abrogă.

Articolul 12

Teritorialitatea

Prezenta decizie-cadru se aplică Gibraltarului.

[10] Cinci ani după adoptarea prezentei decizii-cadru.

Articolul 13

Intrarea în vigoare

Prezenta decizie-cadru intră în vigoare la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Consiliu

Preşedintele